



ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Πρώτη πρώτη εφημερίδα που ήδυγε μέσα στην πατριδα

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΕΤΟΣ Ε' — ΑΡΙΘΜΟΣ 204. — ΣΑΒΒΑΤΟΝ 18 Μοΐου 1913

Ετησία συνδρομή αδιαλείπτως: Δραχμαί δ' ατό, Η συνδρομή εις τὸ ξέωτερικόν επιβαρύνεται μετὰ ταχυδρομικὰ τέλη.— Γραφεῖα: Ἐμπορικὴ Στοιὰ, ἀριθ. Η.— Καταχωρίσεις καὶ διαφημίσεις ἀπαράδεκτοι.— Δεκτὰ μόνον παράπονα γενικῶν ἐνδιαφερόντων ὑπογράφα

Ἐκάστη ἐπιστολὴ διαλυρῆτα παραπονα δέον νὰ περιέχη ἐσώλει στα γραμματόσημα ἀξίας μὲς δραχμῆς. Δημοσιεύεται δὲ μόνον ἐπὶ ἐγκρίσει τῆς Διευθύνσεως. Ὁ ἀκριβὴς ἀριθμὸς δημοσιευθῆ ἢ ὑπογραφή του σημειῶναι ἐν τῇ ἐπιτολῇ καὶ ἐπιτολῇ του ἐν φενδάνυμον οἰονόησι.

Στὴν «Ἠχώ» τῆς Βουλγαρίας» χάριτας κ' εὐχαριστίας.

(Κατὰ τὸ εὔπνα καυμένη μου ραγῶ)

Εὔπνα, καυμένη μου Κιοιτλου, καὶ βάλε τὰ γυαλιὰ σου νὰ δῆς κί' ἄλλοδ τὰ ταῖρια σου καὶ τὰ δερφοπητὰ σου, νὰ δῆς τὴν νεογέννητον «Ἠχώ» τῆς Βουλγαρίας» πῶς φάλλει τὰς διαπρεπεῖς Βουλγαρικῆς θυσίας, εὔπνα καυμένη μου Κιοιτλου, νὰ δῆς τὰ ταῖρια σου κί' ἄλλοδ.

Εὔπνα νὰ μάθης πῶς χρωστοῦν οἱ Ἕλληνες τὴν νίκην καθὼς καὶ τὴν αἰγλήσαν τοῦ Γένους ἀμφιλόκην καὶ κάθε ἄλλην προκοπὴν εἰς μόνους τοὺς Βουλγάρους καὶ τοὺς ὀφείλου χάριτας γιγαντιαίου βάρους
Εὔπνα Κιοιτλου μαργιόλικη
νὰ δῆς βλακεία μπόλικη.

Καὶ τοὺς ὀφείλου χάριτας γιγαντιαίου βάρους κ' εὐγνωμοσύνης ποταμοὺς καὶ ἀμοιβῶν χειμάρρους καὶ τῶν χρεῶν τὴν πληρωμὴν πρέπει νὰ κάμουν τώρα προσφέροντες πολύτιμα στὴν Βουλγαρία δῶρα.
Εὔπνα Κιοιτλου σαλιάρικη
νὰ δῆς μουζιά Βουλγάρικη.

Καὶ τῶν χρεῶν τὴν πληρωμὴν νὰ κάμουν μάνι μάνι, προσφέροντες οὐχὶ χρυσὸν καὶ σιῶνον καὶ λιβάνι ἀλλὰ ψυχὴ μου Βοδενά, Φλωρίνην, Καπτορία, Θεσσαλονίκην, Γιαννιτσά καὶ πόλεις καὶ χωρία.
Εὔπνα Κιοιτλου ξεκόλλικη
νὰ δῆς βρωμιὰ ξυπόλικη.

Διφθοῦν οἱ κάμποι γιὰ νερὸ καὶ τὰ βουνὰ γιὰ χιόνι, δεφθοῦν καὶ γι' ἀνάστροφο στὴ μούρη του πλακόνι ὁ μεγαλοφυῆς ἀνὴρ ποὺ τὴν «Ἠχώ» συντάττει ἔχων στὰ μάτια του μπροστὰ μιὰ μούντζα λαμπροτάτη.

Εὔπνα καυμένη μου Κιοιτλου, σοῦ κλέφτουνε τὴ δόξα! καὶ σοῦ ματιάζουν τὸ φωμὶ κί' ἀρπάζουν τὸ ταῖνι σου, βάλε γιὰ ξίφος τὴ στραβιά, γιὰ τρικαντὸ τὴ λόξα καὶ μάζεψε τὴ δύνομη τῆς κουτεντεδούνης σου.

Εοῦ κί' ἀν γράφης κάποτε ὑπέροχες βλακειες γαρνιρισμένες με βρισιές καὶ με ποπυλοניות, πλὴν ἡ «Ἠχώ» σε πέρασε καὶ τὸ ρεκόρ σοῦ πήρε ὑπόδλως, — γιὰ νὰ χαίρωνται τῶν Κεζουμιδῶν αἱ σπεῖραι.

Καλὴ Κιοιτλου, τὴ γλῶσσα σου ποῖς σοῦ τὴν ἔχει πάρη; Ἔβγα ἀντίρου στὴν «Ἠχώ» νὰ πές της λόγου χάρη πῶς εἶν' ἀπαταλόγιστη καὶ νηπιώδης χήνα ἀφίνεσσα στοὺς Ἕλληνας ὡς ἔωρον τὴν Ἀθήνα.
Ὅλοι σὲ λέν «Τρελλο Κιοιτλου» μ' ἄλλοι χρωστοῦν στὴ Μιχαλοῦ.

Μαυριλα πλάνωσε
καὶ ἀγριάδα,
τοὺς φίλους τσάνωσε
ἢ παλαβάδα,
μέσα τοὺς βράζει
δέρμη Πυθίας
καὶ τοὺς ταιριάζει
ζουρλομανδύες.

Φρῦνος ἐπέρασε
τῆς Γῆς τὸ σῶμα
κ' ἡ Φύσις ξέρασε
ἀπὸ τὴ βρωμα,
κί' ἀπ' τὰ ξεράσματα
σὸν ἀπὸ μήτρα
φυτρώσαν πλάσματα
τοῦ Κρούμου' ἢ οὔτρα.

Διφθοῦν οἱ νεῖοι γιὰ θηλυκὰ κ' οἱ νεῖοι γιὰ καλλίγεια, διφθοῦνε καὶ οἱ Βούλγαροι γιὰ πῖτερα
Εὔπνα, καυμένη μου Κιοιτλου
νὰ δῆς τὰ ταῖρια σου κί' ἀγνόητος

Γλυκειά πατρίδα μου
 ὀρθή, στυλώσου,
 Σήκωσ' ἀνάερα
 τὸ μέτωπό σου.
 Ηλιοφεγγόβολα
 τὰ δὺό σου μάτια
 φωτιᾶς ἄς στράψουνε
 στὰ οὐράνια πλάτια.
 Κι' ὅμοια μ' ὀλόμαυρη
 φοβέρας φρίκη,
 σκέπασε, Μάννα μας,
 τὴ Σαλονίκη.

Γλυκειά πατρίδα μου,
 δὲς τὰ πιτσιδιά σου...
 Ὅλα πεθαίνουνε
 στὸ πρόσταγμά σου.
 Τὴ Γαλανόλευκη
 ξεδίπλωσέ τη,
 σὺρε, τὸ ξίφος σου,
 τίναξ' τὴ χαίτη.
 Δόξα προσμένει σε
 καὶ νέα Νίκη
 μὲ θαφνοστέφανα
 στὴ Σαλονίκη.

Χαίρε ἂν μαυρίζουνε
 φουρτούνας νέφη.
 Δὲς, ὁ Δικέφαλος
 ψηλά σὲ γνέφει.
 Πόσο εἰς' ὁμορφὴ
 σὶ ἀγρίωμά Σου!
 Νύξου τὴν πύρινη
 ἀρματωσά Σου,
 κι' ὀργῆς ἐτοίμασε
 μαῦρο πελέκι,
 φωτιᾶς φουρτούνισμα
 κι' ἀστροπελέκι.

Νὰ, τὰ λιοντάρια Σου
 βουβὰ ἀγναντεύουν
 τὸ θεῖο βλέμμα Σου
 καὶ γιγαντεύουν.
 Κρήτες ἀσόντριφτοι,
 κορμιὰ λαμπάδες,
 Αγραφῶν θρέμματα,
 βουνήσιοι Ἀρκάδες
 κι' ἄλλα μαρμάρια
 στήθια ἀπ' ἀτσάλι,
 στῆς Νύχτας φέγγοντας
 τὰ μαύρα κάλλη.

Ποῖός εἰν' ὁ βάρβαρος
 ποὺ θαβγῆ εμπρὸς μας;
 Γλυκειά πατρίδα μου
 τὴ διάτα δὲς μας.
 Πολιμοδύφασκα
 τὰ γὰρ παιδιὰ Σου
 ἔσονται, προσμένοντας
 τὸ πρόσταγμά Σου.

Μεθύσει ἢ σάλπιγγα
 τὰ νὰ τοὺς οὐρῆ
 σὲ γάμου κάλεσμα
 καὶ πανηγύρι.

Λαχτάρες χύνονται,
 καρδιᾶς χτυποῦνε.
 Πολέμου Πνεύματα
 φτεροκοποῦνε.
 Τὰ μίση ἀπλώνονται
 καὶ γιγαντώνουν,
 τὰ μάτια μαύριζαν,
 οἱ ὀργῆς φουντώνουν...
 Βρόντα τὸ σάλπισμα,
 γλυκειά Πατρίδα!
 Ἀνθίζει μέσα μας
 χαρὰ κ' ἐλπίδα.

Δὲς τὰ σπαθόφτερα
 θαλασσοπούλια!
 σὶ ὄριο τοὺς μέτωπο
 ἀστράφτ' ἢ πούλια.
 Μιά δάφνη ἀμάραντη
 τοὺς στεφανώνει,
 τοὺς βλέπ' ἡ θάλασσα
 καὶ καμαρώνει,
 ζουλεύει ὁ Ζέφυρος
 τὴ, λεβεντιά τους
 καὶ γλυκοπλέκεται
 μέσ' στὰ μαλλιά τους.

Μέσ' στὴν υδάτινη
 γαλάζια ἀγκάλη
 νά, τὰ καράβια μας
 ἀφρὸς τὰ φάλλει..
 Μικρὰ μικρόφτερα
 περνοῦν καὶ πάνε,
 μὰ ἀν' τήσιες μέσ' τους
 καρδιᾶς βροντᾶνε.
 Κι' ὀργῆς στὰ στήθη των
 φουρτοῦν' ἂν στράψη.
 τρομάρας σίφουνας
 παντοῦ θ' ἀνάψη.

Γλυκειά Πατρίδα μου
 ὀρθή στυλώσου.
 Σήκωσ' ἀνάερα
 τὸ μέτωπό Σου,
 κι' ὀργῆς ἐτοίμασε
 μαῦρο πελέκι,
 φωτιᾶς φουρτούνισμα
 κι' ἀστροπελέκι,
 κι' ὅμοια μ' ὀλόμαυρη
 φοβέρας φρίκη
 σκέπασε, Μάννα μας,
 τὴ Σαλονίκη.



Κάπου ζούσε μια φορά
λαός σκλάβος σὲ μιὰν ἔκρη,
κ' εἶχε πόνο τὴ χαρά,
κ' ἦταν ἡ χαρά του δάκρυ.

Μέτ' αὐτὸ ρεῦμα θλιβερὸ
διάβαινε τὸ ριζικό του,
κ' ἔπιν' αἷμα ἀντὶς νερό,
ἀχ, τὸ αἷμα τὸ δικό του.

Εἶχε κρύα συντροφιά
τὰ στενάγματά του μόνο,
κι' ἀλυσσίδες καὶ καρφιά
τοῦ συντρόφου τὸν πόνο.

Νευρωμένες οἱ χαρές,
κ' ἡ ζωὴ του καταφρόνια,
κ' εἶδε, κ' εἶδε συμφορὴς,
τόσα χρόνια, τόσα χρόνια!...

Ἐάφνου στεναγμὸς κρυφός,
κ' ἐνὸς πόθου ἀνατριχίλα...
Γλυκορρόδιον ἕνα φῶς
κι' ὄνειρ' ἄσπρα στὴ μαυρίλα.

Χαρμονίης φωνὴ πετιᾶ
καὶ γλυκὰ τραγούδια μύρια.
Τὶ τραγούδια νᾶν' αὐτά,
σαν ἀπ' ἄσπρα πανηγύρια;

Ἐύπνα, σκλάβο Ρωμισσῆν!
Ὁ Θεός σου σὲ φωνάζει.
Πάει ὁ στεναγμός σου εἰς νεῖ,
κ' ἡ ζωὴ σου λουλουδιάζει.

Ἐύπνα, σκλάβο Ρωμισσῆν!
Ὁ Θεός σου σὲ λυτρώνει,
βάλαμο γλυκὸ σοῦ χύνει
καὶ τὸ δάκρυ σου στεγνώνει,

καὶ τὸν πόνο σου δροσίζει
καὶ μυρώνει σου τὸ θρήνο,
καὶ στὸ τέλος σοῦ χαρίζει
Βασιλεῖα τὸν Ἰωσταντίνο.

Γλυκεῖα Πατρίδα, σήκωσε τ' ἀνδρείο τὸ κορμί σου
καὶ σκύψε στοὺς γαλάζιους σου γιαιλούς καὶ καθρεφτίσου,
νὰ δῆς τί θεῖα ὁμορφιά μέσ' στὴ ματιὰ σου φέγγει
καὶ πῶς σκεπάζ' ἡ λάμψη σου ὅλα τοῦ ἡλίου τὰ φέγγη.

Ὅριον λιοντάρη πλαγιαστὸ στὸ ἕνα τὸ πλευρό σου
ματρᾶ τὰ πλάτια ἀγριωπὸ τριγύρου σου κ' ἐμπρός σου.
Στάλλο σου πλάτ' ἀναματιάζει ὁ κεραυνὸς τὰ κάστρα
γιὰ νὰ σκορπίσῃ ἀκράτητος φωτιά κοσμοχαλάστρα.

Καὶ γύρω τὴν κορώνη σου, Μανούλα μας, στοχάσου,
ψυροκοπᾷ σιαυρατὶ τὸς ὁ Ρήγας Βασιλεῖας σου.
Βαστάει φλόγινο σπαθί καὶ πικροδάφνης κλάνο
καὶ στρέφει μάτια κι' ὄνειρα πρὸς τὸ Βουλγαροκτόνο.



ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ



Ἀγὼν ἐξουσίας ἐκτελέσθη μεταξὺ τῶν μεγάλων δυνάμεων
τοῦ Γαβριὴλ τοῦ "Α. Ἀγῶνος", τοῦ Ἑσπέρου τῆς "Λέβου",
καὶ τοῦ Σαντικλαῖρ τῆς "Σάλπιγγος".

Πρὸ μιᾶς τριακονταετίας ἐκτελέσθη ἡναγκάσθη νὰ σιγήσῃ τὸ ἐξέ-
βλλον ἐν τῇ Βαλκανικῇ, ἐπιτίθεται δὲ νὰ ποσοδοθῇ καὶ ὁ Ἑλληνο-
βουλγαρικὸς πόλεμος, τῆς προσοχῆς τῶν Βαλκανίων στραφείσης
πρὸς τὰς ἐμπολέμους δυνάμεις.

ὑπερβολὴ μεταξὺ Ἑσπέρου καὶ Σαντικλαῖρ συμμαχία καὶ ἐ-
πιμαχία, ὡστε ὁ Γαβριὴλ διεξάγει τώρα διμέτωπον πόλεμον.

Τὸ ἠθικὸν τῶν ἐμπολέμων ἐξίστην ἄσπαστα πολεμικὸν ἐπι-
κοῦ. Διὰ τὰς ζωοτροφίας ὅμως τηρεῖται μετριοφροσύνη!

Ἡ φοβερὰ κατανάλωσις τῆς πολεμικῆς ἕλης, ἐξαιτεῖ οὐχὶ ἐλί-
πον καὶ τὸ πνεῦμα τῶν ἐμπολέμων, πρᾶγμα πολὺ λυπηρὸν.

Ἐπὶ τοῦ λυπηροῦ τούτου γεγονότος θὰ γράψῃ προσεχῶς ποιή-
μα ὁ Τζιζιζιὰς ὑπὸ τὸν ὄνομαζον τίτλον:

"Ἀχ Θεέ μου, πάρε μου τὸν ὕπνο
καὶ δός μου τὸ ξύπνο",!...

Πρακτικὴ ὑγιεινὴ

Συνταγὴ κατὰ τῶν κορβίων

Λάβη:

Φύλλα Σάλπιγγος περιέχοντα κύρια ἄρθητα μὲ λατινικὰς φρά-
σεις. Ἀνάμειξον αὐτὰ μετὰ ἑσῶν κορβίων φύλλων Λέβου. Βράσε
τα καλῶς ἐπὶ δύο ὥρας, προσθέτων 10 ὀκάδας ὕδατος. Πάισσον

τὰ ἀποδάμης ἀπὸ ἀσφυξίαν.

Οἱ κορβιοὶ θὰ ψοφήσουν, ἀλλὰ θὰ ἦναι ἀργά.

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΓΙΑΤΡΟΣ

Σ ΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ ΑΝΔΡΑΛΥΨΙΣ

Τὸ κακῆς ποιότητος σιγαρόχαρτον γίνεται πρόξενον πολλῶν ἀ-
σθενειῶν ἡ.χ. τοῦ ἐλάθους πυρετοῦ τοῦ ἐύφρου τῆς χολέρας, τοῦ
κατρίνου πυρετοῦ, τοῦ ἀνθρακός καὶ τοῦ διαβήτου.

Ποιὸς ἐπιτενε ποιτὲ τετοια πράγματα;

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ἀπευθυντεῖν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ
κ. "Πέρισσερᾶ".

Ἡ ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΣΥΓΓΕΝΩΜΗ

Ἐκδίδεται ἡμῶν προσεχῶς ὑπὸ τοῦ κ. Δ. ΒΕΡΟΝΗ "Ἡ Μα-
τωμένη Συγγνωμὴ", δράμα κοινωνικὸν τετραπρακτικὸν εἰς κορυφαί-
α ἀντίτυπα. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ Γε. Γ. Μαηδώνης καίτοι πα-
ρουσιάζει πρωτόλειον ὁραματικῆς τέχνης καὶ δύναται νὰ ἐπιταλε-
σθῇ τὴν ἐπιείκην τῶν δυναμένων νὰ κλίνουσι ὑποβάλλει τοῦτο
μετὰ θάρρους εἰς τὸ δημόσιον ὅπερ δὲν θὰ βραδύνη μάστιγα νὰ τὸ
ἴδῃ ἡμῶν προσεχῶς διδασκόμενον ἀπὸ τῆς Σκηνῆς.

Ἡ ἐκ τῆς διδασκαλίας τοῦ ἔργου ἐντύπως ἀσφαλτέρα πά-
σης τεχνουργίας, θὰ προσδώσῃ εἰς τὸ ἔργον τὴν δέουσαν κοινω-
νικὴν ἀξίαν ἐὰν πράγματι κέκηται τοιαύτην. Ὁ γράψας ἀποβλέπων
εἰς τὴν θεράπειαν τῶν ἀληθινῶν τῆς κοινωνίας ἐλλείπων δὲν διστά-
ζει νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν σύγχρονον τῶν ἡδῶν ἐκκλίωσιν εἰς τὰ ὄμματα
τοῦ θεοῦ ἢ ἀναγνώστου ἀποδίδων πιστῶς καὶ εὐδαιμονοδότηως τὸσον
ἐκείνην ὅσον καὶ τὰς μεστὰς μεγαλείου καὶ ἀγνοίας εἰκό-
νας τῆς ζωῆς.



Χαίρετε... Δον Ζουάνηδον εις το Βρυξέ. Προμηγύονται
δυστακ... συνάξιμ.

Ο Ηλιος... εις την τριτοκλίτην του Καρδινάλιου.

Η θερμοκρασία υψομένη στα κεφάλια των Libre-penseurs.

Πώς εις αερο... ηλιθίων πίσω απ' τα φουστάνια των αε-
ριτών.

Η Γη εις την τροχιάν της και εις τον... σοσιαλισμόν.

Η Σελήνη... στον περίπτερον.



Μερικά αδύνατα

Αδύνατον να ξέρης να νύνησαι, και να μην τρέξης να πα-
ραγγείλῃς τὰ ρούχα σου στοῦ Καρδαρού.

Αδύνατον να ἔχῃς καλλιτεχνικὴν ἀπαιτησὶν γεύσεως και να
μὴ δοκιμάσῃς τακτικὰ τὰ περίφημα γλυκίσματα τοῦ Τριανταφυλ-
λίδου, ἀπέναντι τοῦ ξενοδοχείου τῆς Μεγ. Βρετανίας.

Αδύνατον να ἐπιθυμῆς τὴν ὄρειαν σου και να μὴ προμηθεύ-
σῃς κάποιον τῶν παρομοίων τοῦ κ. Ραπίτη.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΜΟΡΦΩΣΙΣ

Οἱ Μυτιληναῖοι ποῦ δὲν εὑρουν τὴν «Χαραυγὴν» στὸ σπῆτι
τους, κάμουν μεγάλη ἀδικία στὰ παιδιά τους. Σήμερα κανεὶς δὲν
ἔχει τὸ δικαίωμα να λέγεται μορφωμένος ἀν δὲν βαπτίσῃ τὴ ψυχὴ
του στὰ κρυστάλλινα νερά τῆς τέχνης, και δὲν ζυμώσῃ τὴν καρ-
διά του με τὴν ἔθνική μας φιλολογία. Ἡ «Χαραυγὴ» ἀποτελεῖ
ἀντὶ τούτου τοῦ ἀπανταχοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀκόμη και τῶν ξένων.

Αὐτὴ δὲ δεῖξῃ καὶ τὸ δρόμο τοῦ ὄρατου, τοῦ ἔθνικοῦ και
τοῦ ἀληθινοῦ στὰ παιδιά μας. Ὅχι πλέον ὡς Μυτιληναῖοι ἄλλ-
ῶς πικέρος ὀφείλουσαν να λαμβάνουν τὸ ὄρατον περιοδικόν.



Κοινωνικά

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν παρεπιδημεῖ ἐν τῇ πόλει μας χάριν ἀνα-
ψυχῆς ὁ φίλος κ. Γεώργιος Ζαχαρίου, φοιτητῆς τῆς νομικῆς.

Ἄξιον Κυριακὴν τελεῖται ἡ ἐπέτειος ἐσχέτη τοῦ Σουρογατι-
κοῦ Σωματείου μας.

Προκαλοῦνται οἱ φιλέαργοι.

Ἡ συνέχεια τοῦ «Πνευματισμοῦ» προσεχῶς.

Τύποις «Δαίκοῦ Ἀγῶνος»

Ἀδελφός

Πάντες ἔξη μῆνες τώρα ποῦ ἐγύρισεν ὁ Νάσος ἀπὸ τὰς Βρυξέ-
λλας τοῦ Βελγίου και μένει ἀκόμη χωρὶς μετῆσσαν. Εἶνε ἀληθὲς
ὅτι διὰ τὰς στοιχειώδεις του τυπολογικὰς ὁρμας εὐρίσκει, πρὸ
καιροῦ, καταφύγιον εἰς τὰς ἐπιεικῶς καταφορητοὺς ἀγκάλας τῆς
Κλεανθίστας, τῆς δλοστρογγυλῆς δούλας τοῦ θεοῦ του. Τοῦτο δὲ
δὲν ἴητο ἀρκατὴ τροφή εἰς τὴν κενοδοξίαν του τὴν ἀμείρητην και ὑ-
πέπερεν ὁ Νάσος πολὺ. Πῶς να λησμονήσῃ τὰς ἡδονικὰς τῆς αὐ-
ταρσεκείας ἀνατοιχιλίας ποῦ, συνεχῶς, ἐπὶ δύο ἔτη, καθ' ὅλην διη-
τὴν εἰς Βρυξέλλας διαμωγῆται, εἶχεν ἀισθανθῆ; Διότι ὑποκριτικῆς
και ψευδολόγος καθὼς ἴητο, δὲν ἄργησε να δημιουργήσῃ γύρω
του τὴν φήμην ὅτι ἔχει τὸ κοκκαλάκι τῆς νυχτερίδας. Εἰς τὴν εὐ-
κλεην ἡφαντισίῳ τῶν ἑλλήνων φίλων του ἐκίχθη τὸν ρόλον τοῦ
σιωπηλοῦ και εὐτυχοῦς Don Juan. Ἡ δὲ χιλιάκις ἐπαναληφθεῖσα
διαβεβαίωσις ὅτι «αὐτὸς δὲν ἐννοεῖ να ἔσδεύῃ μὴτε τσετζέμο
να εἰς γυναῖκες» τὸν περιέβαλε με νέαν ἀγλήν και νέον θαυμα-
σμόν. Αἱ συχναὶ του ἀνεξήγητοι ἀπουσίαι ἀπὸ τὰ κέντρα τῆς ἑ-
κεί ἐλληνικῆς παρέας, κάποι-ποστὰ φέροντα γραμματόσημα τῶν
ὀνομαστικῶν πρὸς ἑξαχῶν και ἀποστελλόμενα εἰς φίλους, μερι-
κὰ ἑλαφρὰ μειδιάματα τὰ ὅποια ἀπέστειλεν εἰς γνωστὰς του διη-
θεν μεγαλοκωμῆς, ἅλ' αὐτὰ ἐκείνησιν, ἐπὶ δύο συνεχῆ ἔτη, ἀδιό-
πρωτον τὸν μῦθον τῶν ἐρωτικῶν του κατακτιήσεων. Κάνω ἀπ' ὅ-
λες αὐτὰς τὴς μπλόφες, ἐν φαίνεται, να ἴητο ἀληθὲς, ὅτι τὴν Κλεαν-
θίσταν τῆς πατρίδος του, τὸ δλοστρογγυλὸν δηλονότι δουλικὸν τοῦ
θεοῦ του, ἀνικαθίστα εἰς τὰς Βρυξέλλας μίαν φτωγὴν και ἔρημην
και ἱκανῶς ἀσχημη φοιτητρία ρούσα, ἐγκαταλείψασα, καθὼς ἐβε-
βαίωσε, τὴν ἀπέραντον ψυχρὰν πατρίδα τῆς, διὰ τὰς πολιτικὰς
τῆς ἰδέας. Ἀσυναίσθητος ὁ μικρὸς Don Juan εἶχεν ἀγαπήσῃ τὴν
ἀναρχικὴν φτωχοπούλαν και, ἀν και ἐθύμωνεν ἐγδομύχως διὰ τὸ
πεῖωρον γάσμα τῶν ὀνειρῶν του και τῆς πραγματικότητος, ἔφη-
κολούθει, μόλα ταῦτα, να μοιράζεται μαζί της τὸ ὄχι και πολὺ
στραγγιλὸν μετρίτικο ποῦ τοῖ ἐμβαζεν ὁ ἀγαθὸς και φιλοδόξος
θεὸς του. Συνίστατο δὲ ἡ φιλοδοξία τοῦ θεοῦ του να ἴδῃ τὸν
ῶ ποῖας ἄλλης διαλέκτου, γράφοντα τὰς τιμὰς τῶν ἑλαφῶν με
γραφομηγῶν και συχναινομένων ἀπὸ καρδίας τοῦς σοσιαλιστὰς.

Δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστὸν πόσον μέρος ἀπὸ τὰς φιλοδοξίας αὐτῆς τοῦ
γέρον θεοῦ ἐπραγματώσεν ὁ Νάσος κατὰ τὰ δύο ἔτη τῆς ἐν Βελγίῳ διαμονῆς
του. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶναι τώρα ὁ Νάσος εἰς τὴν ζηλευτὴν θέσιν νῆαν-
γνωρίσει, με μίαν ἀπλή ματιά, τί μάχα σαμπάνια πίνει ὁ διπλανὸς του, να
ἐπιβεβαιώσῃ με ἀτάραχον βεβαιότητα ἀν τὸ ποῦρο ποῦ προμάροιν γύρω του
εἶναι ὀλλανδικὸν ἢ γερμανικὸν ἢ Ἀβάνας, να παρουσιάσῃ ὄντας στίλβοντας
και, ὅταν ἐρχεται στὸ κέφι, να ὑποτονθοῖσῃ εἰς ἀπταιστον γαλλικὴν ὄλα τὰ
σενάριε τῆς μουσικῆς βιομηχανίας τῶν καφέ-σανιάν. Παίζει, προσέει,
μπιλιάρδο και, ἐν ἀνάγκῃ, δὲν διστάζει να δμιλῇ και περὶ γαλλικῆς φιλολο-
γίας. Αἱ ἀνω ἰδιότητες ἐξεσηφάλοσαν γρήγορα εἰς τὸν Νάσον, μεταξὺ τῶν νέων
τῆς πατρίδος του τὴν ἰδίαν προνομιούχον θέσιν, ποῦ κανεῖτε, με τοῦς μύ-
θους τῆς μεγάλης μετῆσσεως, εἰς τὴν παρῶν του τῶν Βρυξελλῶν. Ἡ ἀνθρώ-
πινη, μόλα ταῦτα, φρεῖς κῆδς ἄλλο εἶναι παρὰ ὀλογορῆς. Αἰσθάνεται ὑπο-
συνειδήτως ὁ Νάσος ὅτι μόνον ἡ ὑπαρξίς μετῆσσεως, ἔστω και φανταστικῆς,
δὲ τὸν ἐδρατώσῃ ὀλοστικῶς εἰς τὴν περιβλεπτοῦν θέσιν ποῦ τὰ ἄλλα προσόντα
τοῦ ἐξεσηφάλοσαν. Καὶ ἡ σκέψις αὐτῆ τὸν τυραννεῖ.

Πόσος βραδίε, φρεγγαρόλοστος, καθήμενος ὁ Νάσος με τοῦς φίλους και θεου-
μαστὰς του παρὰ τὴν ἄλος και μισοτραγονδώντας τὸ σενάριε, δὲν ἐφην-
τάσθη —(διότι εἶναι και ῥομαντικὴ φρεῖς ὁ Νάσος)— ὅτι προγῆ δίπλα ἀπὸ
τοῦς φίλους αὐτοῦς, μίσα σὲ ἑνα κομπῶν ἀμαξάκι με τὴν ἰδανικὴν ἱσομένην
πλάτ του, δημιουργῶν, γύρω του, κύματα θαυμασμοῦ και ἐκπρορῆς:

... Καλὲ, και ἡ Κλεανθίστα;... Δὲ δὲ μοποῦσε τάχα αὐτὴ να παίξῃ τὸ
ρόλο τῆς αἰθερίας ἐρωτικῆς;... Μωρέ, να μίαν ἰδέα!..

Ἔστω ἀπὸ λίγες βραδίε, μερικοὶ φίλοι τοῦ Νάσου, ἐσπλωμένοι στὴν ἀση-
μόχρωμην ἀπὸ τὸ φεγγαρι ἀμμοιδιά, ἐξεραχμῶντο ἀπὸ νύστα, πλήξην και
ἀπογοήτευσιν. Μία βαρκούλα, ἔσφαρα, σιγοπέρασεν ἀπὸ κοντὰ τους, σκίζοντας
ἀπαλὰ τὰ ἡσυχα νερά τὰ φεγγερά.

Ἄπλα στὸ Νάσο, τὸν εὐτυχῆ, τὸν γανρωῖντα Νάσο, μίαν γυναικοῦλα τυλιγμένη
σὲτα μακρὸν ἀτλαστικὸ μαγιό, κομμικουλεμένη με ἀνάλαφρη σάρκα γοῦμα
μουσάραδα, ἔριχνε τὴ σκιά της, ὀλομαρῆ, ταρατώδη, σπὲ νερὰ τὰ σιω-
πηλά. Καμία δὲν ἐμεινεν ἀμφιβολία στοῦς φίλους τοῦ Νάσου, πῶς ἡ σκιά αὐ-
τῆ ἴητο ἡ μεγαλοκωμία, γιὰ τὴν ὀποίαν, με τόσπο ἔριχην ἐπιδέξια ποίντους
βδομάδες ὀλόκληρης πρὶν. Τὸ γόητρον του ἐφθασεν εἰς τὸ ζενιθ και τὰ φρι-
καστικὰ κύματα τῆς κενοδοξίας του ἐνάθησαν με τὰ ἀνάλαφρα ἀνατριχίλαματα
τοῦ νεροῦ...